

Bella Andre

Keer op keer

Voor Harry staat zijn familie altijd op de eerste plaats, totdat hij na vijftien jaar de beeldschone Molly weer ontmoet

Vertaald door Textcase

1

Het was een fantastisch dubbel verlovingsfeest dat Harry Sullivan had georganiseerd voor zijn broer en zus. In Harry's huis vierden ze Drakes verloving met Rosa en Suzannes verloving met Roman en alle gasten waren gezellig met elkaar aan het praten. De kinderen speelden en renden lachend rond. Harry's hond Aldwin hield alle bordjes nauwlettend in de gaten, in de hoop dat er iets op de grond zou vallen.

En toch kon Harry alleen maar denken aan Molly Connal.

Ze hadden elkaar in hun eerste jaar aan Columbia University ontmoet en hij was meteen voor haar gevallen. Niet alleen omdat ze zo mooi was, maar ook omdat hij telkens weer versteld stond van haar intelligentie. Hij kon zijn geluk niet op toen zij hetzelfde voor hem bleek te voelen.

Molly was vanaf dat moment het stralende middelpunt van zijn leven geweest, want ze was grappig, briljant en onweerstaanbaar sexy. Terwijl zijn leven als een van de Sullivans vaak leek op een ritje in een achtbaan, was Molly zachtaardig en meegaand. Zo meegaand zelfs dat hij haar liefde vanzelfsprekend was gaan vinden en zij elke keer weer onderaan zijn prioriteitenlijstje belandde.

Het had ook zeker niet geholpen dat Harry's familie een moeilijke periode doormaakte, precies in het jaar dat hij en Molly iets met elkaar kregen. Harry en zijn broers en zus waren een hecht groepje, van wie Alec de oudste was, met daarna Harry, Suzanne en Drake als jongste. Door de dood van hun moeder toen Drake een kleutertje was, waren ze alleen nog maar meer naar elkaar toe getrokken, vooral toen hun vader er door zijn verdriet helemaal niet meer voor hen kon zijn.

Tijdens Harry's eerste studiejaar zaten Drake en Suzanne op

de middelbare school en hielp hij hen bij alles, van huiswerk tot de aanmeldingen voor hun vervolgstudie. Als Alec uitging, bleef Harry nuchter en zorgde ervoor dat Alec geen ruzie kreeg in de kroeg, waar hij eigenlijk veel te vaak rondhing. Maar het was uitgerekend hun vader, overmand door het verdriet om het verlies van zijn vrouw, die Harry's hulp nog het meeste nodig had.

Hij zou de avond nooit meer vergeten dat hij zijn vader had gevonden, zijn roes uitslapend op de vloer in zijn huis aan het meer. Hij stonk naar drank en het was duidelijk dat hij al dagen dezelfde kleren had gedragen, nauwelijks had gegeten of geslapen. Het was niet alleen de sterfdag van Harry's moeder, maar ook Molly's verjaardag.

Die avond beseftte Harry dat hij Molly dit allemaal niet meer kon aandoen en haar moest loslaten, al voelde dat alsof hij dan het levendigste, zachtste en warmste deel van zijn hart zou afsluiten. Maar zij verdiende meer dan een vriend die er zelden voor haar kon zijn, ook al had hij altijd zijn best gedaan om het later allemaal weer goed te maken. Nadat ze uit elkaar waren gegaan, had hij altijd de verleiding weten te weerstaan om haar op te zoeken en te vragen of ze hem nog een tweede kans wilde geven.

Op dit moment was zijn familie eindelijk in rustiger vaarwater geraakt. Alec was gelukkig getrouwd en had onlangs de overstap gemaakt van vliegtuigmagenaar naar chef-kok in het tuincentrum van zijn vrouw Cordelia. Suzanne was verliefd geworden op Roman, haar voormalige bodyguard en Drake en Rosa hadden elkaar ook onder de meest onwaarschijnlijke omstandigheden gevonden. Het mooiste van alles was nog wel dat hun vader William, na een rouwperiode van tientallen jaren, nu eindelijk de draad van zijn leven weer leek op te pakken en echt weer een vader voor hen zou kunnen zijn.

Nu Harry's broers en zus zowel privé als met hun werk helemaal

gesetteld waren, voelde het voor Harry alsof hij eindelijk vrij adem kon halen. Alsof het tijd was om zijn eigen leven onder de loep te nemen.

Nadat hij zijn doctorsgraad in middeleeuwse geschiedenis had behaald, had hij al zijn tijd gestoken in onderzoek, colleges geven en schrijven over zijn vakgebied als docent aan de Columbia University. Als sportieve uitlaatklep voor momenten dat hij het helemaal zat was om met zijn neus in de boeken te zitten, deed hij mee aan steekspelen. En natuurlijk had hij ook niet als monnik geleefd.

Maar echt verliefd was hij nooit meer geworden.

Geen enkele vrouw was zo slim en grappig en sexy als Molly. De band die zij hadden gehad was zo natuurlijk en zo goed geweest dat de passie ervan afdroop.

Hij was haar al die tijd blijven missen.

Nadat hij het aan het einde van het eerste studiejaar met haar had uitgemaakt, was Molly niet naar Columbia teruggekeerd. Hoe vaak had Harry niet naar haar op zoek willen gaan, om haar te vragen om het nog een keer te proberen met hem. Maar hij had het nooit over zijn hart kunnen verkrijgen zolang er nog zoveel problemen speelden binnen zijn familie.

Maar nu was alles veranderd en vroeg hij zich af wat er zou gebeuren als hij haar nu alsnog op zou zoeken. Wat zou er gebeuren als hij vanuit het niets bij haar op de stoep zou staan en zou vertellen hij nergens zo'n spijt van had gehad in zijn leven, dan dat hij haar hart had gebroken? Wat zou er gebeuren als hij haar om een tweede kans vroeg?

Zou ze hem binnenlaten en aanhoren wat hij te zeggen had?

Of had ze hem uit haar hoofd gezet, was ze getrouwd en had ze intussen een stel schattige kindjes?

Aldwin kwam langzaam overeind, liep op Harry af, en duwde brommend zijn brede kop onder Harry's hand. Zo liet die hond

altijd merken dat hij nodig uitgelaten moest worden.

Harry had hem onder zijn hoede genomen nadat hij hem was opgevangen op een boerenmarkt, op de kraam van het dierenasiel. Bijna iedereen had alleen oog voor de puppy's terwijl Aldwin onverstoord in een hoekkooitje lag te slapen. Er zat blijkbaar niemand te wachten op zo'n grote lobbes van een onduidelijk ras, die ook nog eens grijs begon te worden rond zijn snuit. Harry had al een tijd getwijfeld of hij niet een hond zou nemen, eentje die hem gezelschap kon houden nu iedereen om hem heen intens gelukkig en verliefd was. Op zijn kaaklijn waren ook al zijn eerste grijze baardhaartjes verschenen, dus wat hem betrof waren ze een geweldige match.

Harry pakte net Aldwins riem om hem uit te laten in het plantsoen voor zijn huis toen de deurbel ging.

Iedereen die de Sullivans kende zou gewoon zonder aan te belen doorgelopen zijn, zoals op het briefje stond dat hij op de deur had geplakt. Misschien was het een bezorger of iemand die hem iets wilde aansmeren.

Maar terwijl Harry de riem vastgespte aan Aldwins halsband en de foyer in liep, bekwam hem het gevoel dat het iets anders moest zijn. Hij hoopte maar dat het niet iets was wat opnieuw als een bom zou inslaan bij zijn familie. Drake en Rosa hadden al genoeg voor hun kiezen gekregen nadat er illegaal genomen naaktfoto's van haar naar de media waren gelekt. Suzanne en Roman hadden ook een lastige tijd achter de rug, waarin haar bedrijf voor digitale veiligheid serieus bedreigd werd. Alec en Cordelia hadden elkaar net het ja-woord gegeven, en hun vader moest het een tijdje rustig aan doen na zijn hartaanval.

Het laatste wat Harry had verwacht was om een tienermeisje op zijn stoep te zien staan.

Ze kwam hem erg bekend voor. Zijn hartslag schoot even omhoog toen hij zag dat ze sprekend op Molly leek in de tijd dat ze

samen studeerden. Het enige verschil was dat het meisje iets lichtere haren had.

Aldwin liep direct op haar af en drukte zijn snuit tegen haar hand. 'Hé, hallo daar.' Ze woelde door de vacht van zijn nek, precies wat hij het fijnst vond. 'Wat ben jij een lieverd, zeg.'

Het meisje leek echt verbluffend veel op Molly. Maar toen hij haar stem hoorde sloeg hij helemaal steil achterover. Er was geen twijfel over mogelijk dat dit Molly's dochter moest zijn.

Meteen begon hij te rekenen. Ze waren zestien jaar geleden uit elkaar gegaan, en dit meisje zag eruit als vijftien.

Was het mogelijk dat...?

'Ben jij Harrison Jack Sullivan?' vroeg ze. Aldwin ging naast haar staan alsof hij aanvoelde dat ze bescherming nodig had en ze liet haar hand op zijn rug rusten.

'Ja,' zei hij. Hij kon nog steeds niet geloven dat ze zo sprekend op Molly leek, en wat dat kon betekenen. 'Ik ben Harry.'

Heel even verscheen er een klein glimlachje op haar gezicht, maar meteen was haar blik weer onzeker. 'Harry,' zei ze alsof ze zijn naam even uitprobeerde. 'Dat is beter dan Harrison. Het is niet zo stijf.'

Bijna was hij in de lach geschoten, want tieners konden je altijd zo gemakkelijk onderuithalen, zelfs als ze daar hun best niet voor deden. Maar hoe kon hij lachen als hij zich bleef afvragen...?

Hij schraapte zijn keel. 'En wie ben jij?'

'Amelia.' Ze beet zenuwachtig op haar lip. 'Amelia Connal. Molly Connal is mijn moeder. Ik ben vijftien. Ik weet dat jij iets met mijn moeder had in haar studietijd.' Ze bleef hem strak aankijken. 'En ik denk dat jij m'n vader bent.'

Hij was eraan gewend om tijdens een steekspel bij een rake klap in één keer geen lucht meer te kunnen krijgen en hij had vaak genoeg een stomp in zijn buik gehad als hij aan het stoeien was met

een van zijn broers of neven. Maar wat hij nu voelde had hij nog nooit gevoeld. Alsof hij tevergeefs naar adem hapte. Alsof de hele wereld ineens een kwartslag gedraaid was.

Alsof vanaf nu niets meer hetzelfde zou zijn.

‘Moet je zien.’ Ze haalde een opgevouwen A4-tje uit haar broekzak. ‘Dit zijn de resultaten van een DNA-test die ik online heb gekocht. Kijk maar.’ Ze gaf hem het papier. ‘Ze zeggen dat ons DNA voor vijftig procent overeenkomt.’

Harry’s handen trilden helemaal toen hij het A4-tje van haar aanpakte. Als docent in middeleeuwse geschiedenis met een specifieke interesse voor genealogie was hem gevraagd om een artikel te schrijven over de recente wildgroei aan online DNA-diensten die aanboden om je genetische oorsprong te bepalen en zelfs beloofden dat je een inkijkje in het verleden kon krijgen door je stamboom in kaart te brengen. Als onderdeel van zijn research had hij zich aangemeld bij een van de populairste diensten en had hij ook aangegeven dat zijn naam en contactinformatie gedeeld mochten worden met potentiële familieleden. Hij had het erg leuk gevonden om op die manier in contact te komen met een paar verre achterneven en achternichten waarvan hij het bestaan niet wist, maar hij had nooit gedacht dat hij zo een dochter zou vinden.

Of beter gezegd, dat zij hem zou vinden.

Wat er zwart op wit op papier stond liet geen twijfel bestaan:

Gedeelde genetische verwantschap tussen Amelia Connal en Harrison Jack Sullivan: 50 procent.

Op de regel eronder stond een enkel woord:

Vader

Harry bleef naar dat woord staren zijn, kon nog niet bevatten wat er stond, ook al had hij het geweten zodra hij de deur had opengedaan en Amelia had zien staan.

Aldwin maakte een laag brommend geluid dat een beetje op een waarschuwing leek, en toen pas realiseerde Harry zich dat hij niets meer had gezegd en alleen nog met open mond naar het papier en telkens weer naar Amelia had gekeken.

Naar zijn dochter.

Waarom had Molly dit vijftien jaar voor hem verzwegen? Zij was wel de laatste van wie hij had verwacht dat ze een kind bij haar vader weg zou houden. Ze wist hoeveel familie voor hem betekende en dat hij alles voor zijn familie overhad. Sterker nog, dat wist zij beter dan wie dan ook.

‘Ik moet eigenlijk eerst even Aldwin uitlaten,’ zei hij en het veraste hem hoe rustig zijn stem klonk terwijl het toch voelde alsof zijn borstkas vastzat in een bankschroef. ‘Daarna moeten jij en ik maar eens praten.’

Ze knikte maar toen er vanuit het huis ineens gelach klonk, fronste ze haar wenkbrauwen. ‘Zo te horen heb je bezoek.’

Hij was helemaal vergeten dat er een verlovingsfeest gaande was en ineens baalde hij van alle gasten. Het enige wat hij wilde was een rustige plek met privacy, waar hij met Amelia kon praten.

Harry’s leven leek soms wel één lange serie van intense gebeurtenissen. Van het verlies van zijn moeder tot het wegvallen van zijn vader die overmand door verdriet en schuldgevoelens niet meer voor zijn kinderen kon zorgen, waardoor Harry jarenlang alle verantwoordelijkheid voor zijn broers en zus had moeten overnemen.

En toch was Harry hier totaal niet op voorbereid. Op dit moment, dat hij iemand voor het eerst zag en direct van diegene hield. Helemaal en compleet en onvoorwaardelijk, terwijl hij van dat tienermeisje alleen nog maar wist dat ze zijn dochter was. En dat hij vanaf

nu haar zou beschermen met alles wat in zijn macht lag.

Om te beginnen zou hij haar beschermen tegen alle nieuwsgierige blikken van de feestgangers.

Maar hij kon het niet maken om Amelia te vragen om verderop in de straat in een koffietentje met hem te gaan zitten praten. Ze verdiende heel wat meer van de vader die haar hele leven afwezig was geweest en die ze net pas gevonden had. En ze konden ook niet via de achterdeur naar binnen gaan, want er waren wel een stuk of twintig mensen op het terras en in de tuin.

‘Ik ben gastheer van een dubbel verlovingsfeest voor mijn zus Suzanne en haar verloofde en ook van mijn broer Drake en zijn verloofde.’

De woorden oom en tante hingen in de lucht zonder dat hij ze uitgesproken had, net zoals al het andere wat hij haar wilde vertellen, wat hij haar wilde vragen. Zijn hoofd liep over en hij kon niet meer helder nadenken.

‘Misschien kan ik dan maar beter een andere keer terugkomen.’

Amelia begon de tuin al uit te lopen en Aldwin trok aan zijn riem om bij haar in de buurt te kunnen blijven. Ineens klonk er een bekende stem. ‘Daar ben je.’ Harry’s vader stond in de deuropening. ‘Ik zag de deur openstaan, en ik dacht, ik kijk even of Aldwin niet ontsnapt is.’ Toen pas zag William Amelia. ‘Hallo daar.’

‘Hoi.’ Ze bleef stilstaan met haar hand op het tuinhokje.

‘Dit is mijn vader William,’ zei Harry die zijn dochter bleef aankijken.

Zou hij er ooit genoeg van krijgen om naar haar te kijken? Zou hij ooit het gevoel krijgen dat hij genoeg tijd met haar samen zou hebben, nu hij al vijftien jaar van haar leven had gemist?

‘Pap...’ Harry draaide zich toch maar om en zag de nieuwsgierige blik in zijn vaders ogen. Hij wilde per se dat zijn vader het als eerste te weten kwam, als vaders onder elkaar. ‘Ik heb net te horen gekregen dat Amelia mijn dochter is.’

‘Je dochter?’

William zag er compleet verbouwereerd uit en bekeek Amelia nu pas echt goed. ‘Mijn God,’ zei hij zacht. ‘Ik had de gelijkenis natuurlijk al moeten zien. Je hebt Harry’s ogen en ook zijn mond.’ Hij hield zich stevig vast aan de leuning terwijl hij voorzichtig het trappetje af liep en naar haar toe kwam. William keek haar vol ongeloof aan. ‘Je bent mijn kleindochter.’ Hij klonk alsof hij helemaal van de kaart was, maar tegelijkertijd dolblij. ‘Ik ben jouw opa.’

Voor het eerst sinds Harry de deur had opengedaan, zag hij Amelia lachen. Ze straalde als een zon waardoor ze nog meer op haar moeder leek en Harry zowat door zijn knieën zakte.

Hoe hij er ook naar keek, hij kon niet geloven dat Molly willens en wetens zijn dochter bij hem weg had gehouden, ook al was hij nog zo’n beroerde vriend voor haar geweest.

Wat zou dan de reden geweest kunnen zijn?

Toen William zag dat Harry ook compleet uit het veld geslagen was, stak hij zijn hand uit naar Amelia. ‘Wil je mee naar binnen komen? De rest van de familie wil jou natuurlijk ook dolgraag leren kennen.’

Amelia keek naar Harry. ‘Vind jij dat ook goed?’

Hij kon niet anders dan haar aan blijven staren en bleef maar denken: ze is van mij. Mijn dochter. Ik heb een dochter.

‘Harry?’ Zijn vader sprak wat harder om tot hem door te dringen terwijl er bij Harry duizend-en-een gedachten door zijn hoofd raasden. Opgesloten zitten in zijn hoofd met al zijn gedachten was volgens zijn zus een van zijn slechtste gewoontes.

Harry snapte dat hij zich over zijn verbazing heen moest zetten